

Mijn leven in Zijn handen(1)

Leg je leven in de handen van de Heer, vertrouw op Hem Psalm 37:5

Uitdrukkingsloos keek ze me aan en antwoordde: 'Dan ga je dood'. WAT????! IK????!
Als versteend zat ik daar in het ziekenhuis, tegenover de cardioloog die me zojuist mededeelde dat ik dood kon gaan. Die ochtend was ik voor de zoveelste echo naar het ziekenhuis gegaan, pure formaliteit, net als de andere keren dacht ik. Zes maanden zwanger en een hartafwijking, waar ik overigens nooit last van heb gehad. En nu was mijn aorta verwijd, zou het kunnen scheuren en zou ik dood kunnen bloeden. Ik kreeg een brief van haar mee die ik altijd bij me moest dragen. Daarop stond vermeld wat ik had, zodat het ambulancepersoneel snel kon handelen, mocht er wat gebeuren.

De eerste paar nachten had ik steeds dezelfde terugkerende nachtmerrie: ik was met de fiets op een rotonde en zakte in elkaar, de aorta was gescheurd. Niemand om me heen en toen uiteindelijk de ambulance ter plaatse kwam, was het al te laat, ik was al doodgebloed. Na gebed op onze kring sliep ik die nacht voor het eerst zonder nachtmerries.

Altijd onbewust gedacht dat ik zelf mijn leven onder controle had, niet dus. Ik vond het een beangstigend idee dat ik er zomaar niet meer zou kunnen zijn en dat Henk dan met Auke zou achterblijven. Ik kon niets doen of laten om het te voorkomen, het lag totaal buiten mij.

Begin januari was ik uitgerekend en de kans dat de aorta zou scheuren zou tijdens de bevalling het grootst zijn, vanwege de druk op de aorta. Naarmate de datum dichterbij kwam, kreeg ik weer last van angst om dood te gaan. In november kwam de NBV uit, ik kocht 'm en ben gaan lezen. Ik kwam bij Psalm 37:5 *Leg je leven in de handen van de Heer, vertrouw op Hem*. Deze tekst sprak mij enorm aan en ik schreef het op een briefje. Het briefje hing ik in de wc op, wat gezien mijn conditie (zwanger) een goede plek was, ik kwam er geregeld. Telkens als ik werd overmand door paniek, of het beeld van die nachtmerrie weer opdook, dacht ik aan die tekst en kon ik het loslaten en kwam Gods vrede in mijn hart.

Januari. Een week na de uiterekende datum braken de vliezen en moest ik naar het ziekenhuis. De bevalling verliep zeer voorspoedig, (weinig druk op mijn hart) en we kregen een gezonde dochter. Diezelfde dag nog een echo gehad, maar alles zag er goed uit.

Bovenstaande tekst was de eerste tekst waar ik echt op God vertrouwde en Hij mij Zijn vrede gaf over de situatie. Van nature denken wij de touwtjes van ons eigen leven in handen te hebben en als dat niet zo blijkt te zijn, worden we angstig en onzeker. Ik ben zo blij met God als Vader. Hij heeft de controle! Hij is de Almachtige God en bij wie is ons leven in betere handen dan bij Hem? Durven we ons leven los te laten en in Zijn handen te leggen?

A.H.

